

drag har et stærkt Vidnesbyrd derom. Naar han saaledes har stillet i Spidsen, at der overhovedet ikke kunde stables nogen blivende og varig Ordning af Kjøbenhavns Havn, førend Retspørgsmaalet med Hensyn til Opnuddringsvæsenet var afgjort (Maadvig: Med Hensyn til selve Havnen), saa er der med Hensyn dertil ikke det fjerneste Retspørgsmaal at afgjøre. Der er nemlig kongelige Resolutioner, hvorved Opnuddringsvæsenet imod et vist Obligaatbidrag af Havnepengene er blevet henlagt. . . (En Stemme: Spørgsmaalet er, hvem Havnen tilhører!). Jeg forstaaer virkelig ikke, hvad det vil sige, hvem Havnen tilhører (Udfrydelse fra flere Sider) . . .

Formanden: Jeg skal give de ærede Medlemmer, som ønske at yttre sig, Ordet, efterat den ærede Ordfører har udtalt.

Ordføreren: Efter min Mening er der ikke det fjerneste Retspørgsmaal at afgjøre. Det kan være, at den nuværende Ordning er af en saadan Beskaffenhed, at man kunde ønske en Forandring i Realiteten, men med Hensyn til hvem Kjøbenhavns Havn tilhører, da er det Spørgsmaal let at besvare, idet der findes det samme Forhold Sted med den som med enhver anden Havn her i Landet: den tilhører sig selv, det vil sige, det er en selvstændig Institution, som staaer i et vist selvstændigt Forhold baade til Statsstyrelsen og til den Commune, hvori den ligger. Der er i den Henseende ikke det Allermindste, der er gaadefuldt; det kan være, at det ærede Medlem ikke veed, hvorledes Forholdet er, men der er ikke det Allermindste, som i og for sig er dunkelt. Der bestaaer en vis Tilstand, som forbliver gjældende Regel, indtil der skeer Forandring deri; om den er hensigtsmæssig eller ikke, om der bør skee Forandring deri eller ikke, er en anden Sag, men om dens Retmæssighed er der ikke den mindste Tvivl. Der er, som oftere bemærket, ikke det allermindste Dunkle deri, thi der foreligger kongelige Resolutioner, som successtvt have ordnet Forholdet paa den ene eller den anden Maade, saa at fra den Betragtning kan der Intet argumenteres. Det er ganske vist, at der i selve Betænkningen er

anthydet visse Hovedspørgsmaal, som kræve en ganske anden og mere fyldestgjørende Ordning end den, de have faaet, men det er saa langt fra, at denne Omstændighed er et Argument mod det Forslag, som Udvalget har tilladt sig at gjøre, at det tværtimod er dets bedste Støtte, thi Grunden, hvorfor disse Spørgsmaal ere blevne ordnede paa en uheldig og uklar Maade, er jo netop den, at Havnen i Virkeligheden har faaet en selvstændig Repræsentation, at den Ingen har havt, hvis Pligt det var særligt at varetage Havnens Interesse, men at dens Bestyrelse har været Commissioner, sammensatte af alle slags Folk fra forskjellige Stillingen, som have været fuldstødt beskæftigede, og for hvem Varetagelsen af Havnens Anliggender har været en reen Bisting. Det er netop Ulykken, at Kjøbenhavns Havn ikke har havt Noget, som har havt det særlige Kald, at varetage dens Interesser, og Følgen deraf er altsaa blevet det Forhold, som nu i saa Henseende ligger for. Det er derfor, at jeg formener, at man bør gaae den Vej, at man skaber et Organ, som med fuldkommen Indsigt og varm Interesse for Havnen kan varetage dens Interesser lige overfor de andre Autoriteter, der hver for sig ere repræsenterede ved Sagens Ordning. Hvad Detailindbendingerne angaaer, saa maa jeg beskjende, at jeg ikke seer mig istand til at give et fyldestgjørende Svar paa dem, fordi jeg ikke har været istand til at forstaae dem. Den ærede Rigsdagsmand har meent, at der i Udvalgets Forslag laa en Tendents til at bringe Havnen ind under Communen, idet han tilføiede, at han ikke havde Noget imod en saadan Tendents i dens Almindelighed; men vort Forslag gaaer netop ud fra det selv samme Standpunkt, som Regjeringen har indtaget, og som vi have accepteret, nemlig at Havnen er en selvstændig Institution, som væsentlig vedkommer baade Staten og Communen, og det er derfor, at vi have bragt et Forslag frem, som tilfredsstiller begge disse Betragtninger og tilstøder enhver især at gjøre den Indflydelse gjældende, som tilkommer den. Den ærede Rigsdagsmand meente, at det var Borgerrepræsentationen, som skulde have Initiativet, det retlige Middel til at fremkomme med de Forslag og Begjæringer, som man i Havnens